

ЧЕКАЈЌИ ГО БОЏЕНГЛС

Оливије Бурдо

Книгата е објавена со поддршка на програмата
Креативна Европа на Европската унија

Овој проект е реализиран од Европската комисија. Изданието ги одразува гледиштата само на авторот и Комисијата не може да се смета одговорна за каква било употреба што може да произлезе од информациите што се содржат во него.

Република Северна Македонија

Министерство за култура

БИБЛИОТЕКА – АКВАМАРИН

Главен уредник
Филип Димевски

Јазична редакција
Андреј Јованчевски

Наслов на оригиналот:
Olivier Bourdeaut *En attendant Bojangles*

© Éditions Finitude, 2015
**Published by arrangement with SAS Lester Literary
Agency & Associates**

Компјутерска обработка
Бегемот

Ликовно уредување
Наталија Лукомска

© Сите права на изданието ги има БЕГЕМОТ ДООЕЛ – Скопје. Забрането е копирање, умножување и објавување на делови или на целото издание во печатени или електронски медиуми без писмено одобрение од издавачот.

ЧЕКАЈКИ ГО БОЦЕНГЛС

ОЛИВИЕ БУРДО

(РОМАН)

превод од француски јазик
Марија Коцевска

На моите родители
за тој спој на трпение и благонаклонетост,
секојдневен сведок за нивната нежност

„Некои луѓе никогаш не полудуваат
Којзнае колку им се здодедни животите.“

Чарлс Буковски

Ова е мојата вистинска приказна,
со по некоја лага, тек-тук,
бидејќи животот е честопати таков.

I

Татко ми ми имаше кажано дека пред да се родам се занимавал со ловење муви со харпун. Ми ги имаше покажано харпуноот и една смачкана мува.

– Престанав, оти беше многу напорно и многу слабо платено – ми рече, сместувајќи си ја работната опрема во едно лакирано сандаче. – Денес отворам гаражи. Има многу работа, но платата е одлична.

На почетокот на школската година, кога се претставувавме на првите часови, зборував, и тоа со гордост, за неговите професии, но бев љубезно укорен и сочно исмеан.

– Вистината скапо се плаќа, кога е смешна како да е лага. – се пожалив.

Всушност, татко ми беше правник.

– Правото е тоа што ни носи леб на трpezата! – весело ќе викнеше, полнејќи си го лулето. Не беше ни судија, ни пратеник, ни нотар, ниту, пак, адвокат. Не беше ништо од сето тоа. Можеше да си ја врши дејноста благодарение на еден негов пријател сенатор. Информиран уште од почетокот за новите законски прописи, се впушти

во нова професија што до најмала подробност ја имаше обмислено сенаторот. Нови прописи, нова професија. Така стана „отворач на гаражи“. За да осигури безбеден и ненарушен патен сообраќај, сенаторот одлучи на сите да им наметне технички преглед. Така, сопствениците на крнтии, лимузини, комерцијални возила и на секакви старудии мораа да си го однесат возилото на технички преглед за да избегнат сообраќајни незгоди. Богати или сиромашни, сите мораа да се придржуваат кон правилата. Следствено на тоа, бидејќи беше задолжително, татко ми наплаќаше скапо. Многу скапо. Наплаќаше и на доаѓање и на заминување, на секоја посета и секоја контролна проверка по неа. И ако се водиме според неговата громогласна смеа, тоа беше сосема во ред.

– Спасувам животи! Спасувам животи! – се смееше, со носот пикнат во банкарските извештаи.

Во тој период, спасувањето животи носеше голема заработка. Откако отвори едно чудо гаражи, ги продаде на еден конкурент. На Мама многу ѝ олесна. Таа не го сакаше многу неговото спасување животи бидејќи поради тоа работеше многу, па речиси и да не го гледавме.

– Работам до доцна, за да можам да завршам порано – ѝ одговараше тој. Не можев точно да разберам што сака да каже со тоа. Честопати не го разбирав татко ми. Низ годините, го разбрав малку подобро, но сепак не целосно. И добро си беше така.

Ми велеше дека така се родил, но брзо сфатив дека лежерно надуената рецка на долната усна оддесно, како вдлабнатина на пепелник, која му ја разубавуваше и малку му ја искривуваше насмевката, всушност произлегува од постојаното користење на лулето. Неговата фризура, со патец по средината и кадрици од двете страни, ме потсетуваше на фризура на прускиот коњаник од сликата закачена во претсобјето. Освен Прусот и него, никогаш немав видено човек со таква фризура. Благо вдлабнатите очни празнини и испапчените сини очи му го правеа погледот љубопитен. Длабок и комичен. Во тој период, секогаш изгледаше среќен. Всушност, цело време повторуваше:

– Јас сум среќна будала!

На тоа мајка ми му одговараше:

– Ви веруваме на зборот, Жорж, Ви веруваме на зборот.

Постојано си потпевнуваше, ама лошо. Понекогаш свиркаше исто толку лошо, но како и сè што е направено со добра намера, беше подносливо. Раскажуваше убави приказни и ретко, кога немавме гости, ќе дојдеше и ќе го испружеше големото, ковчесто тело врз мојот кревет за да ме засpie. Доволно беше да преврти со очите, да спомне шума, срндак, привидение или ковчег и да ми избега сонот. Кога ќе завршеше, најчесто, или се кикотев скокајќи на креветот или се криев, преплашен, зад завесите.

– Ова се приказни за спиење стоечки – велеше пред да ја напушти собата. И за ова можеше

да му се верува на зборот. Во недела попладне, за да се ослободи од грижите насобрани во текот на седмицата, правеше вежби за мускулите. Пред големото огледало со позлатена рамка, над кое се издигнуваше грандиозна панделка, гол до појас и со лулето во уста, креваше минијатурни тегови слушајќи џез. „Џим-тоник“, така го нарекуваше тоа, бидејќи на моменти застануваше за да се напие големи голтки џин-тоник и ѝ велеше на мајка ми:

– Треба да се испробате во спортов, Маргерит! Ве уверувам, забавно е и ќе се чувствувате многу подобро отпосле.

На тоа мајка ми му одговараше, обидувајќи се со јазикот заглавен меѓу забите и со едно замижано око да ја боцне маслинката од мартинито со минијатурното чадорче:

– Треба да пробате со сок од портокал, Жорж. Ве уверувам дека тогаш спортот нема да Ви биде толку забавен. И бидете љубезен, престанете да ме викате Маргерит. Одберете ми ново име, инаку ќе почнам да рикам како јуница!

Никогаш не сфатив зошто, но татко ми никогаш не ѝ се обраќаше на мајка ми со истото име повеќе од два дена со ред. Иако некои имиња ѝ здосадуваа побргу од други, мајка ми многу ја сакаше оваа навика. Секое утро во кујната ја гледав како го набљудува татко ми додека тој си го пикаше носот во чинијата или си ја потпираше брадата на дланките. Го следеше со насмевнат поглед чекајќи ја пресудата.

– А, не! Не можете да ми го правите ова. Не, Рене! Не денес! Вечерва ни доаѓаат гости на вечера! – се смееше таа, а потоа ја вртеше главата кон стаклото и ја поздравуваше новата Рене, правејќи гримаси, новата Жозефин, заземајќи достоинствен став, новата Марилу, дувајќи ги образите.

– Освен тоа, немам ништо во гардероберот што би одговарало на Рене!

Само еден ден во годината името на мајка ми беше фиксно. На 15 февруари се викаше Жоржет. Тоа не беше нејзиното вистинско име, туку во чест на Сент Жоржет, која се празнуваше по Валентајн. На моите родители не им беше романтично да одат во ресторан како на службена задача, опкружени со исфорсирана љубов. Затоа, секоја година ја прославуваа Сент Жоржет уживајќи во празен ресторан, додека сите вработени им беа на располагање. Како и да е, Тато сметаше дека една романтична прослава треба да носи само едно женско име.

– Би сакале, Ве молам, да ја резервираме најдобрата маса на име Жоржет и Жорж. Успокојте ме и кажете ми дека немате веќе од ужасните десерти во форма на срциња, нели? Фала ти, Боже! – ќе речеше резервирајќи маса во некој познат ресторан.

За нив, Сент Жоржет беше сè освен празник на краткотрајната љубов.

Откако заврши приказната со гаражите, татко ми веќе немаше потреба да станува за да пе-

чали за леб, па почна да пишува книги. Постојано пишуваше, многу. Седнат на своето големо биро пред листот хартија – пишуваше, се смееше пишувајќи, го пишуваше тоа што му предизвикуваше смеа, го полнеше лулето, пепелникот, ја полнеше собата со чад, а листот со мастило. Единствено се празнеа шолјите кафе и шишињата со мешавина од течности. Сепак, одговорот на уредниците беше секогаш ист:

– Добро е напишано и смешно, но нема ни глава ни опашка.

За да го утеши поради одбивањата, мајка ми велеше:

– Да имаше видено некој книга со глава и опашка, ќе слушневме досега за тоа!

Многу нè смееше со реченицава.

Татко ми за неа велеше дека е „на ти“ со свездите. Тоа ми звучеше чудно зашто таа ги персираше сите, вклучувајќи ме и мене. Мајка ми го персираше и моминиот жерав, елегантната и вчудовидувачка птица што живееше и се шеташе во нашиот стан бранувајќи го долгиот црн врат со белите туфки и огненоцрвените очи, откако моите родители ја имаа донесено од некоеси нивно дамнешно патување. Ја нарекувавме Мадмоазел Редундантна зашто не служеше за ништо, освен да креска гласно без никаква причина, да прави тркалезни купчиња на паркетот или да доаѓа да ме буди навечер, клукајќи на вратата од мојата соба со својот портокалово-маслинест клун. Мадмоазел беше како приказните на татко ми,

спиеше стоечки, со главата скриена под крилото. Како дете, честопати се обидував да ја имитирам, но беше страшно комплицирано. Мадмоазел обожаваше кога Мама читаше испружена на каучот и кога ѝ ја галеше главата со часови. Мадмоазел го сакаше читањето, како и сите учени птици. Еден ден, мајка ми посака да ја понесе Мадмоазел Редундантна на пазарење во град, па ѝ изработи убав ланец од бисери. Но, Мадмоазел се плашеше од луѓето и луѓето се плашеа од Мадмоазел, која крескаше како никогаш дотогаш. Една возрасна госпоѓа со јазовичар ѝ кажа дека е нечовечно и опасно да шета птица на ланец по тротоар.

– Влакна, пердуви, која е разликата? Мадмоазел никогаш не признала никого и сметам дека е многу поелегантна од вашиот влакнест колбас! Ајде, Мадмоазел, да си одиме дома. Овие индивидуи се навистина прости и недоделкани!

Се врати во станот страшно изнервирана. Кога беше во таква состојба, одеше кај татко ми за да му раскаже сè до најмал детаљ. И како и секогаш, откако ќе завршеше со раскажување, стануваше повторно весела. Често се нервираше, но не ја држеше долго. Гласот на татко ми делуваше врз неа како ефикасен лек за смирување. Остатокот од времето се восхитуваше на сè. Светскиот напредок ѝ беше забавен и го следеше подрипнувајќи весело. Мене не ме третираше ниту како возрасен ниту како дете. Повеќе, би рекол, како лик од роман. Роман што таа многу и нежно го

сакаше и во чии страници постојано се задлабочуваше. Не сакаше да слуша муабети ниту за грижи ниту за тага.

– Кога реалноста е банална и тажна, измислете ми убава приказна. Толку добро лажете. Ште-та е да нè лишите од тоа.

Затоа ѝ раскажував за мојот измислен ден, а таа крикајќи одушевено плескаше.

– Каков ден, дете мое најсакано. Каков ден! Многу се радувам за Вас. Сигурно добро сте се забавувале! – Потоа ме опсипуваше со бакнежи. Велеше дека ме колвка со бакнежи. Многу сакав да ме колвка. Секое утро, откако ќе го добиеше името за тој ден, ми даваше една од нејзините свежо-намирисани кадиџени нараквици за да може нејзината дланка да ме води низ целиот ден.

Одредени црти на нејзиното лице ги истакнуваа нијансите на нејзиното детинесто однесување, убавите, полни образи и зелените очи, сјајни од расеаност. Шарените седефести шноли, кои ги редеше произволно за да ја скроти својата лавовска, бујна коса, отсликуваа тврдоглава ароганција на заостанат студент. Но, нејзините месести усни со црвениот кармин, кои ги држеа чудесно исправени белите, тенки цигари, и долгите трепки што проникнуваа низ животот, му доловуваа на набљудувачот дека е зрела личност. Облеката, лежерно екстравагантна и екстремно елегантна, а особено нешто во нејзиното комбинирање, им покажуваше на испитувачките погледи дека има живот зад себе, дека

доликува на своите години. Така пишуваваше татко ми во својот таен дневник, кој го прочитав многу подоцна. Ако неговото пишување немаше опашка, сепак имаше глава, и тоа не која било.

Моите родители танцуваа постојано и насекаде. Со своите пријатели навечер, сами двајцата наутро, напладне. Понекогаш и јас танцував со нив. Танцуваа на навистина чудесни начини, руршеа сè што ќе им се најдеше на патот. Татко ми ја фрлаше мајка ми во воздух, па ја зграпчуваше со рацете по една, некогаш две, па дури и три пируети. Ја протнуваше под нозете, ја вртеше околу себе како ветроказ и кога ненамерно ќе ја испуштеше од раце, Мама се постилаше со задникот на земја и со фустанот околу неа изгледаше како филџан на тацна. Секогаш кога танцуваа си подготвуваа откачени коктейли со чадорчиња, маслинки, лажички и правеа колекции од шишиња. На комодата во дневната, пред една огромна црно-бела слика од Мама како скока во базен со вечерна тоалета, се наоѓаше убав, стар грамофон на кој постојано се вртеше истата плоча од Нина Симон, со истата песна: „Мистер Боџенглс“. Тоа беше единствената плоча што смееше да се врти на грамофонот. Сета друга музика можеше да најде прибежиште на помодерните и малку безизразни аудиосистеми. Музиката беше навистина извонредна. Беше истовремено тажна и весела и ја доведуваше и мајка ми во истата состојба. Траеше долго, но секогаш завршуваше некако пребрзо и мајка ми викаше, плескајќи силно со дланките:

– Да ја пуштиме пак Боџенглс!

Тогаш требаше да се зграпчи дијамантската игла и да се помести со рака кон другиот крај. Само дијамант можеше да создаде ваква музика.

Нашиот стан беше многу голем за да може да собере што поголем број гости. Подот на влезот со големите црно-бели плочки создаваше џиновска табла за дама. Татко ми имаше купено четириесет црни и бели перници и секоја среда попладне правевме турнир. Прускиот коњаник, кој беше судија, ја следеше играта со нем поглед. Понекогаш Мадмоазел Редундантна ни ја нарушуваше играта туркајќи ги белите перници со главата или бодејќи ги со клунот. Секогаш белите, бидејќи или не ги сакаше или ги сакаше премногу, не знаевме. Никогаш не дознавме зошто. Мадмоазел си имаше свои тајни, како и секој. Во еден агол од претсобјето имаше планина од писма што моите ја направија фрлајќи ги сите писма што ги добиваа, без да ги отворат. Планината беше толку импресивна што можев да се фрлам во неа без да се повредам. Беше тоа весела, мека планина што претставуваше дел од мебелот. Понекогаш татко ми ми велеше:

– Ако не си умен, ќе те натерам да ги отвораш писмата и да ги сортираш!

Но, никогаш не го направи тоа. Не беше лош.

Дневната соба беше навистина откачена. Имаше две ретро фотелји, црвени како крв, на кои моите можеа удобно да пијат. Имаше стаклена маса, исполнета со песок во сите бои и

огромен син тапациран кауч на кој беше препорачливо да се скока. Мајка ми ме советуваше да го правам тоа. Честопати и таа скокаше со мене. Скокаше толку високо, што го допираше кристалниот топчест лустер со илјада светилки. Татко ми беше во право. Ако посакаше, таа можеше навистина да им се обраќа „на ти“ на ѕвездите. Наспроти каучот, на еден стар патнички куфер полн со налепници од главни градови, стоеше мал, мувлосан телевизор што веќе не функционираше толку добро. На сите канали сликите беа со снег во сива, црна и бела боја. За да го казни поради лошите програми, татко ми одозгора му стави магарешки уши. Понекогаш ми велеше:

– Ако не си умен, ќе го вклучам телевизорот!
– Да се гледа телевизија со часови беше вистински хорор. Но ретко го правеше тоа, навистина не беше лош. На орманот за кујнски садови, кој на мајка ми ѝ беше грд, таа посади бршлен за да ѝ биде убав. Така орманот стана џиновско растение од кое паѓаа листови и кое мораше да се полева. Беше тоа навистина необичен мебел, необично растение. Во трпезаријата имаше сè за јадење, голема маса и многу столови за гостите, и секако за нас, но ние бевме најмал проблем. За да стигнеме до собите, минувавме низ долг ходник во кој рушевме рекорди во трчање. Хронометарот ги покажуваше резултатите. Татко ми секогаш победуваше, а Мадмоазел Редундантна постојано губеше. Натпреварувањето не ѝ беше јака страна, а и се плашеше од ракоплескање. Во

мојата соба имаше три кревета: мал, среден и голем. Одлучив да ги задржам креветите од порано, во кои имав поминато убави мигови. Така, имав огромен избор, иако Тато сметаше дека поради ваквиот избор собата ми личи на склад. На ѕидот беше закачен еден постер од Клод Франсоа во евтин костум, кој Тато го претвори во пикадо со стрелички и компас, оти сметаше дека пее како тенџериња да тропаат.

– Фала му на Бога, француската електродистрибуција¹ стави крај на сето тоа! – велеше тој, без да разберам ни зошто ни како.

Понекогаш, мора да се признае, беше тешко човек да го разбере. Подот на кујната беше натрупан со најразлични саксии со растенија што ги користевме во готвењето. Мама обично забораваше да ги полее, па насекаде имавме суви тревки. Кога ќе се случеше да ги полее, секогаш претеруваше. Саксииите се цедеа и со часови кујната беше лизгалиште. Невиден хаос што траеше сè додека земјата не ја исфрлеше непотребната вода. Мадмоазел Редундантна ја обожаваше поплавената кујна. Мама велеше дека тоа ја потсетува на поранешниот живот, дека затоа ги тресеше крилјата и го дуеше вратот како задоволна птица. Од таванот, помеѓу тавите и тенџерињата, висеше пушен свински бут, кој беше одвратен за гледање, но многу вкусен за јадење. Додека бев на училиште, Мама подготвуваше многу вкусни јадења што им ги до-

¹ Умрел од електричен удар, обидувајќи се да намести светилка додека бил во када. (заб. на прев.)

веруваше на кетеринг службата, која, пак, ни ги доставуваше по потреба. Гостите беа импресионирани. Фрижидерот беше премал за сите нас, па секогаш беше празен. Мама канеше еден куп луѓе на јадење, во секоја доба од денот: пријатели, дел од соседите (барем оние што не се плашеа од врева), поранешни колеги на татко ми, домарката, маж ѝ, поштарот (кога ќе дојдеше во вистинското време), дуќанџијата од далечниот Магреб, кој, всушност, си беше долу во својот дуќан. Еднаш дури и еден стар парталав човек што мирисаше многу лошо, но кој сепак изгледаше задоволно. Мама беше скарана со часовниците. Понекогаш, кога се враќав од училиште за ужина, јадев печен јагнешки бут, а другпат мораше да се чека до доцна во ноќта за вечера. Во тие моменти бевме трпеливи, танцувајќи и лапајќи маслинки. Понекогаш танцувавме премногу за да јадеме, па доцна во ноќта, Мама почнуваше да плаче за да ми долови колку ѝ е жал и ме колвкаше, стегајќи ме силно во прегратка со расплаканото лице и мирисот на коктел. Таква беше мајка ми и добро си беше така. Гостите се смееја многу и гласно, и одвреме-навреме, кога ќе се премореа од смеење, ја минуваа ноќта во еден од моите два кревета. Следното утро ги будеа кракањата на Мадмоазел Редундантна, која не беше голем поддржувач на спиењето до доцна. Кога имавме гости, секогаш спиев во големиот кревет. Така, кога ќе се разбудев, ги гледав стуткани како сардини во мојот бебешки кревет и тоа многу ме развеселуваше.

Трипати неделно кај нас преноќуваше еден гостин. Сенаторот го напушташе својот крај во централна Франција за да заседава во својата палата. Татко ми нагалено го нарекуваше: Ѓубренцето. Никогаш не дознав како се запознале, оти со секој коктел верзиите се менуваа. Како и да е, страшно се забавуваа заедно. Ѓубренцето имаше боб фризура. Не како женско, туку кратко потстрижена како четка со исправени боцки нагоре. Не беше тоа боб, туку квадратна фризура на сред румена тркалезна тиква, поделена на два дела со убав мустаќ, тенки очила од челик, кои висеа на смешни уши во форма на опавчиња од гамбас ракчиња. Ми имаше објаснето дека контурата на неговите уши личи на опавчиња од гамбас поради рагбито. Не го разбрав баш, ама како и да е, заклучив дека „џим-тоникот“ е помалку опасен спорт од рагбито, барем кога станува збор за ушите. Бојата, изгледот, смачканата 'рскавица добиваа форма на морско ракче. Тажно за него, ама така беше. Кога се смееше, телото му се тресеше со непрекинувања и бидејќи се смееше постојано, рамената му беа подложни на постојано тресење. Зборувааше гласно, крчејќи како стар транзистор. Секогаш со себе носеше огромна пура што не ја палеше. Ја држеше во рака или в уста на доаѓање и ја враќаше во табакерата на заминување. Само што ќе влезеше низ вратата, почнуваше да се дере:

– Кајпировска, Кајпировска!

Долго верував дека така ја нарекува својата девојка од Русија, но таа никогаш не доаѓаше. Затоа татко ми, за да му ја смири нетрпеливоста, му правеше леден коктел со нане, а сенаторот беше мошне задоволен. Мајка ми многу го сакаше Ѓубренцето, бидејќи беше духовит, ја опсипуваше со комплименти и ни овозможи да заработиме премногу пари. Јас го сакав од истите причини. Ни помалку ни повеќе од тоа. За време на долгите ноќни танци, се обидувавше да ги бакне сите пријателки на мајка ми. Татко ми велеше дека скока на секоја прилика. Понекогаш му успевавше, па одеше да скока на приликата во својата соба. Неколку минути подоцна, излегувавше среќен и румен како никогаш дотогаш, врескајќи го името на неговата девојка од Русија, бидејќи сигурно чувствувавше дека нешто не е како што треба.

– Кајпировска! Кајпировска! – се дереше весело, додека ги местеше очилата на ушите-ракчиња.

Преку ден работеше во Луксембуршката палата, која се наоѓаше токму во Париз, од причини што не успевав да ги разберам. Велеше дека ќе работи до доцна, но секогаш се враќаше многу рано. Сенаторот имаше навистина смешен начин на живот. Кога се враќаше, велеше дека неговата професија била позабавна пред падот на Сидот, бидејќи работите биле многу појасни. Од ова заклучив дека имало реновирање во неговата канцеларија, дека срушиле сид и ги загради-

ле прозорците со него. Ми беше јасно зошто се враќа порано. Тоа не се добри услови за работа дури и за едно Ѓубренце. Тато велеше за него:

– Ѓубренцето ми е најскапоцениот пријател, оти неговото пријателство нема цена!

Ова го разбрав совршено.

Со парите од гаражите Тато купи убав, мал замок во Шпанија, во далечниот југ. Малку со кола, малку со авион, па уште малку со кола и со многу трпение. Замокот се наоѓаше во планините, за нијанса повисоко од едно село, целото бело, во кое никогаш немаше луѓе попладне, а многу народ навечер. Од замокот можеа да се видат само борови шуми. Или речиси. Во еден агол оддесно се гледаа тераси со најразлични маслинови, портокалови и бадемови дрвја, кои паѓаа токму над едно млечносино езеро, заградено со грандиозна брана. Тато ми имаше кажано дека токму тој ја изградил и дека да не бил тој, водата ќе истечела. Не му верував особено. Во куќата немаше никаков алат, па си мислев дека не треба да преувеличува. Недалеку од нас беше морето. Таму, на брегот, вриеше од народ на плажите, во зградите, во рестораните, во сообраќајот. Беше навистина запрепастувачки. Мама велеше дека не ги разбира туристите што ги напуштаат градовите за да одат во други градови, објаснуваше како плажите се загадени од луѓе што ставаат мрсни креми на кожата за да потемнат, иако веќе беа дебели и мрсни, и како сето тоа создава многу врева и смрдеа. Сепак, нас тоа не нè спречува-

ше да се сончаеме на малите плажи на езерото, големи колку три крпи за на плажа. Беше многу позабавно. На покривот на замокот имаше голема тераса со облаци од јасминови цветови, кои се издвојуваа со убавиот мирис. Величествената глетка ги ожеднуваше моите родители, кои уживаа пиејќи вино со парченца овошје, па така дење јадевме многу овошје, а навечер пиевме овошје танцувајќи. Секако, Мистер Боџенглс доаѓаше на патувањето со нас, а Мадмоазел Редундантна ни се придружуваше подоцна. Одевме да ја пречекаме на аеродром, оти имаше специфичен статус. Патуваше во една кутија со дупка, од која ѝ излегуваа само главата и вратот. Очигледно, крескаше многу и барем еднаш имаше причина за тоа. Моите родители ги канеа сите пријатели да јадат овошје, да танцуваат и да се сончаат на брегот на езерото, а тие сметаа дека местото е вистински рај. Немавме никаква причина да мислиме поинаку. Одев во рајот кога ќе ми се присакаше, но особено кога моите родители ќе одлучеа така.

Мама често ми ја раскажуваше приказната за Мистер Боџенглс. Неговата приказна беше како и неговата музика: убава, разиграна, меланхолична. Затоа моите ги сакаа бавните танци со Месје Боџенглс. Тоа беше музика за чувствата. Живеел во Њу Орлеанс, иако тоа било одамна, во старите времиња, кога немало ништо ново. На почетокот патувал со своето куче и со старите алишта на југот на еден друг континент. Потоа, кучето му умрело и веќе ништо не било како порано. Тогаш

одел да танцува во баровите, сè уште со старите алишта. Танцувал Месје Боџенглс, танцувал навистина постојано, како моите родители. За да танцува, луѓето го честеле пива, па тој танцувал во своите преголеми панталони, скокал многу високо и се спуштал многу нежно. Мама ми велеше дека танцувал за да си го врати кучето. Знаеше од сигурни извори. А, таа, таа танцуваше за да го врати Месје Боџенглс. Затоа танцуваше постојано. Само за тој да се врати.